חומר בשור מבאש חומר באש מבשור חומר

בשור מבאש שהשור משלם כופר והייב

בשלשים של עבד נגמר דינו אסור בהנאה

מסרו לחרש שומה וקמן חייב מה שאין

כן באש חומר באש מבשור שהאש מועדת

מתחילתה מה שאין כן בשור חומר באש

מבבור וחומר בבור מבאש חומר בבור

מבאש שתחילת עשייתו לנזק מסרו לחרש

שומה וקמן חייב משא"כ באש *חומר

באש מבבור שהאש דרכה לילך ולהזיק

ופועדת לאכול בין דבר הראוי לה ובין

דבר שאינו ראוי לה מה שאין כן בבור

וליתני חומר בשור מבבור שחשור חייב

בו את הכלים מה שאין כן בבור הא מני ר' יהודה היא *דמחייב על נזקי כלים בבור

אי רבי יהודה אימא סיפא חומר באש מבבור

שהאש דרכה לילך ולהזיק ומועד לאכול בין

דבר הראוי לה ובין דבר שאינו ראוי לה מה

שאין כן בבור דבר הראוי לה מאי נינהו

עצים דבר שאין ראוי לה מאי נינהו כלים

מה שאין כן בבור אי ר' יהודה הא אמרת

מחייב היה ר' יהורה על נזקי כלים בבור

אלא לעולם רבנן היא *ותנא ושייר מאי

שייר דהאי שייר שייר ממון איבעית אימא

לעולם ר' יהודה ודבר שאין ראוי לה לאו

"לאתויי כלים אלא לאתויי ליחכה נירו

וסכסכה אבניו מתקיף לה רב אשי ליתני

חומר בשור מבבור שהשור "חייב בו שור

פסולי המוקרשין ימה שאין כן בבור אי

אמרת בשלמא רבנן היא איידי דשייר הך

שייר נמי הך אלא אי אמרת ר' יהודה מאי

שייר דהאי שייר שייר דש בנירו אי משום

דש בנירו לאו שיורא הוא דהתנא שכן דרכו

לילך ולהזיק: הכשרתי במקצת נזקו: תנו רבנן הכשרתי מקצת נזקו חבתי בתשלומי

נזקו כהכשר כל נזקו כיצד יהחופר בור

תשעה ובא אחר והשלימו לעשרה האחרון

חייב "ודלא כרבי דתניא* החופר בור תשעה

ובא אחר והשלימו לעשרה אחרון חייב

רבי אומר אחר אחרון למיתה אחר שניהם לנזקין רב פפא אמר למיתה ודברי הכל

איכא דאמרי לימא דלא כרבי אמר רב

פפא למיתה ודברי הכל מתקיף לה רבי

זיראותו ליכא והא איכא ימסר שורו לחמשה

בני אדם ופשע בו אחד מהן והזיק חייב היכי

דמי אילימא דבלאו איהו לא הוה מינמר

פשיטא דאיהו קעביד אלא דבלאו איהו

נמי מינמר מאי קעביד מתקיף לה רב ששת

עין משפט

מוכל ומזיק כל' יד ועיין כמ'מ מ'ש כזס כמג עשין ט טור שיע ה'מ סיי שפג סעיף ד:

בלו כפיף ז:

מסרו לחש"ו דבהכי תלי טעמא דפטור באש :

ישויך טמון . דפטור באש ושור ובור חייב ופ"ה כגון בעט שור צ ב מיי פיינ שם בשק מלא כלים ושברן וכן אם נפל בבור שק מלא תבואה צא גד מיי שם הלכה חייב ולא דק דכל מילי דלאו בעלי "נ סמג עשין סה

היים ממעטים מהמור דבור כמו שור שיע חימ סייהי כלים כדאמר *בסוף הפרה (דף מח:) ציל בפרק נכיל לבור והבחים מימיו ללחר צב ה מיי פיד שם כפילה שהוא פטור משום דהוי שור שם טושים הים סיי בור ומים כלים:

ליחבה נירו וסכסכה אבניו גבי דש בנירו פרש"י

משא"כ בכור דלא שייך כיה היזק קרקע משמע דה"ל רולה לפרש כן משא"כ בבור דלא שייך ביה היוק ניר ואבנים וקשה לפי' דאם כן היה יכול להזכיר כמה הזיקות שהתש טושה בדבר הקבוע ששורף ביתו ושאר דברים הקבועין אלא י"ל ליחכה ניתו דחייב אף על פי שאין רגילות שתזיק אש ניר ואבנים כלל מה שחין כן בבור דפחות מי' פטור ממיתה כיון דאין רגילות להמית בפחות מי' :

שהשור חייב בו פסולי המוקדשין מה שאין

כן בבור - כדדרשיכן מוהמת יהיה לו מי שהמת שלו "וה"ת למה לי שור ולת אדם תיפוק ליה מוהמת יהיה לו מי שהמת של כדפערינן שור פסולי המוקדשין "דמת אסור בהנאה [ע" מים" זכחים עא: דררשינן גזירה שוה שם שם מעגלה הדם נבעריפה ותום" ערופה בפרק אין מעמידין (ע"ז כש:) ומוספות ערכון ד. דיה יולי משום שהשער מותר כדחמרינן °

בפ"ק דערכין (דף זי) ה"כ שער שור פסולי המוקדשין מותר כדאמריכן בבכורות פ"ג (דף כה") ואפילו הכי כיון שעיקרו אסור חשיב אין המת רבינו הננאל שלו וי"ל דוהמת יהיה לו משתעי בשור ולא ממעטי מיניה אדם תדע חושר בשור שבאש כו' מדפריך בפ' הפרה (לקמן נג:) ואיפוך וקפן חייב פה שאין כן אלא פירוש והמת יהיה לו דשור באש: חום ר באש אלא פירוש והמת יהיה לו דשור גדרום למי שהמת שלו והיכי מלי [סבשור] שהאשמועדת גדרום למי שהמת שנו והיכי מני מתחילהה פה שאון כן למימר הכי והא בשור משלם כופר בשור. חיפר בבור למימר שאין שאין המת שלי אלא על מבאש שהבור תחלת ואע"פ שאין המת שלי אלא על מבאש שהבור תחלת כרחך לא חיישינן בהכי כדפרישית לחדש שומה וקפן חייב כרתך כח לוישיק כי של מידי מה שאין כן באש . דאשור קאי ובלאו הכי לא קשיא מידי מה שאין כן באש . למאי דפרישית לעיל <u>דשור ולא אדם</u> שווכה לידן ולא אדם

הילטריך לעבד ולנכרי הקטי לישראל ומועד לאכול בין דבר הראוי לה בנון עצים היאוי לה בנון עבר הכלות שלי בהלחב: וכייצא בהן ובין דבר בכלתב: בכיצה בהן ובין דבר מלוקין וראשון שאין ראיי להכנון כלים בכור מכול מכולם ובפ' הפרה כן בבור ומתשא כרבן בכיד באים ברום השאין ברום בכיד באים ברום בבור בייצא בהן בה שאין ברום בבור בייצא בהן בה שאין ברום בבור בייצא בהם בבור בייצא ברום בייצא ברום בייצא ברום בבור בייצא ברום בייצא ב

(לקמן נאי) מפרש טעם דכתיב כי יכרה דפשרי בנוקי כאים בבור אחד ולא שנים לחיובי בתרא אתי ולא יהאי דלא תני שהשור קמא דאמר קרא והמת יהיה לו ההוא שאין כן בבור שיירה

דקא עביד שיעור מיתה: ותן ליכח - וח"ת נהי כמי דחיכת שאין כן באש . מובא אמו כי רוכלא ליחשיב פפרים בפק הנים צאן לריר (דף פא:) וליזל וי"ל משום דדחיק לאוקמי מתכי' ששנה הפדליק. את דלא כרבי או כרב פפא ולמיתה והיה הגדיש וחיו בו

והא איכא 'מרבה בחבילה היכי דמי יכול להעמיד בניזקין וא"ת ולוקמא כל סה שבתוכו וחכסים כגון שלא היה בו הבל למיתה ולא אופרים איני משלם אלא

הבל לנחקין שהיה רוחבו יחר על עומקו ובא אחר וסייד וכייד דמודה רבי דהאחרון חייב בין למיחה בין לניוקין כדאמר רב פפא ושייר נפי הופר בשור בפרק הפרה (לקמן דף נאי) וי"ל דאין זה מקלת נזקו דאחרון עבד הכל:

שיין לפינ "כגרן פפא בר אבא . מפרש רשב"ם דנקט פפא בר אבא לפי שלסתם בני אדם הוא שאול לכל הבא מאיליו לישב עליה כי סתם הביקר עיקרו בפי שור בפי שור בפי שור בפי שור עקרו בפי שור שניו לכך והוי כמתה מחמת מלאכה אבל פפא בר אבא שהוא משונה וכבד משאר בני אדם סממא אין שאול לו ולפי' שונח את הפרה (דקננ:) ל"ל כגון פפא בר אבא אבולהו קאי מדקאמר בסמוך דא"ל אי לאו את הוה יתבינן פורתא וקיימין משמע דאם היה נשבר היו חייבין דגרם' דהה פטילי עי׳ מהרש"א ומיהו לפי המסקנא דמשני דבהדי דקסמך עלייהו אין לריך לפרש "דחייב אלא אחרון בלבד וממוך כך פטר ארבעה בני אדם שישבו הייבין ובור שטור שאי על ספסל אחד של אלמנה ושברוהו והר"ר עזריאל חייב לשלם ור"ת מפרש דנקט פפא בר אבא משום דקאמר במסקנא דכחו פעשא אפר קרא והשת כנופו דמי ודוקא פפא בר אבא שהוא אדם כבד ומתוך כבדו מונטן לנומוד אבל שאר בני אדם שאין כבידין כל כך ואין סמיכתן יצא זה שאין הבת שלה מעכב מלעמוד אינהו כמי פשעו שלא עמדו וכולן חייבין ולפי זה לריך לומר דרב פפא עלמו בא לחרץ מה שהקשה ותו ליכא : הני היו שיורא אבל דש

מה שלין כן כאש . אש לא חייב בה שריפת אדם שהיה לו לברות הובר בשור מבאש . הא דלא תני שהשור ב"ח משום דהוי בכלל פש א פייי פית מבלי ואם כפות הוא המבעיר חייב מיתה וקם ליה בדרבה מיניה כדמפרש לקמן בפרק הכונם לאן לדיר (דף סא:): וכין שאין ראוי לקמן מפרש לה כל שור דקתני הכא בקרן קמיירי ולא בשן ורגל:

מייב בו אם הכלים · אם שיברן בנגיחה או בבעיטה שהיא תולדה דקרן כלים אין ראויין לאש שאין דרך להסיק בכלים: פלוגתא דרבי יהודה ורבנן בפרק שור שנגח את הפרה (לקמן דף כנ:): אלא לעולם רבנן היא. ודקשיא לך ליתני חומר בשור שחייב בו את הכלים כו' תנא ושייר: שייר טמון . דהוה ליה למתני חומר בשור ובור מבאש שאם בעט שור בשק מלא לקמן מנ:[ע"ש] כלים ושברן חייב או אם נפל חמור בבור ועליו שק מלא תבואה חייב ואע"ג דעמון בשק מה שאין כן באש דנפקא לן (לקמן דף סי) מאו הקמה דאינו חייב אלא בגלוי: שור פסולי כמוקדשין - שנפדה ונפל בבור פטור בעל הבור דכתיב (שמות כא) בעל [לפיל היוש"א] הבור ישלם והמת יהיה לו ילא זה שאין המת שלו דאע"ג דנפדה אם מת אסור להאכילו לכלבים כדאמריכן בבכורות (דף מוי) תובח ולא גיוה בשר ולא חלב ואכלת ולא לכלבים ובפסולי המוקדשין הכתוב מדבר ואם כנחו שור חייב דהא כתיב שור רעהו וכיון דנפדה שור רעהו קרינא ביה ואע"ג דבשור נמי כתיב והמת יהיה לו מוקמי' ליה לקמן לבעלים מטפלים בנבילה: האי מאי לא גרסיכן: אי אמרת בשלמא רבכן איידי דשייר · טמון וכלים שייר נמי החי : אלא אי אמרם כ' יהודה -השים השים ואין כאן שיור דהא כלים בבור וטמון במי לאחויי במי לאחויי במי לאחויי במי לאחויי באש רבי יהודה מחייב מאי שייר בי כלים מיכר שלם דש כי בי בי האי שייר: דש בנירו - שאם דש כי בי בי בי ביירו לכד שהרי בי בירויי לכד שהרי השור בנירו ונתכוון לכך שהרי השוורין מלומדין בדישה תולדה דקרן היא שכוונתה להזיק וחייב לשלם דמי נירו שקילקל מה שאין כן בבור דלא שייך ביה היוק קרקע: דכל קסני פיי זכמים דף לעיל בשור שדרכו נילך ולהזיק וכל על ע"ב פום" כזמון ברא - ב-נוקין בכלל: הפחרון חייבי בין מת כו השור בין הוזק וטעמא מפרש לקמן מקראי בפרק שור שננח את לקמן נא הפרה: אחר חחרון נמיפה - נוט (מוספת פ"נ מת השור לא ישלם הראשון כלום דט' טפחים אין בהם כדי להמית : אחר שניהם לנוקין . דאם הוזק השור ולא מת ישלמו בין שניהם: רב פפא אמר - מתניתין דקתני כהכשר כל כזקו דאין חייב אלא אחרון במיתה שמת השור קמיירי: ודברי ככל . דאפי׳ רבי קאמר אחר אחרון למיתה: ותו ליכא ילמימר כהכשר כל כזקו: והא איכא · למימר תו כגון אי אתרמי דמסר שורו כו' ומסברה קמקשי ליה רבי זירא ואינה משנה :

ופשע בו - שהלך לו ולא שמרו :

בליון יל סי' קלו: בא"ד וחי ב"ה ונטרפה:

ער מסר לחרש שומה חייב בו את הכלים מה

שחייב בו שור פסולי